

— Versuri, n-ai auzit? răspundea Zoli. Versuri de George Coșbuc!

— Nu, băi, zicea Corneluș. Că Coșbuc nu-i place.

— Atunci scrie versuri de el și gata!

— Versuri de Vasilică de la doi! a zis Luci și am râs cu toții.

— *O, țara mea, cu mufa vineție...* a început Puiu.

— *... eu te ador ca un milog,* a continuat Nelu.

— *... din vremuri de război și vitejie...* s-a trezit că recită și Luci.

Iar la ultimul vers am avut probleme.

Toți ne gîndeam și nimeni nu găsea o rimă pentru „milog”.

— Ce rimează cu milog, băi? întrebă Puiu.

— Tractor! se repezi Corneluș.

— Nț, făcu Puiu. E cu o-r și trebuie o-g.

— Păi, nu există cuvinte care să se termine în o-g...

— Sînt, băi, trebuie să fie, se îndîrji Nelu. Ah, băga-mi-aș, dacă erau Silvia ori Mariana aici, o rezolvam...

O-g, o-g, o-g, ziceam noi pe diverse tonuri, căutîndu-ne inspirația. Deodată, Puiu răcni:

— OLOG! Milog-olog!

Da, așa era, se potrivea. Și-atunci am început:

— *Din vremuri de război și vitejie, mă-ntorc acum ca un milog!* zise Nelu.

— Nu, stați așa, am una și mai tare, zise Claudiu: *din vremuri de război și vitejie... am luat-o-n coaie și am rămas olog!*

Ha-ha, era bună asta! Dar concursul se încingea.

— *Din vremuri de război și vitejie...* zise Luci, *pierdut-am un picior și am rămas olog!*

Ne-am simțit, dintr-odată, foarte bucuroși.

Ei, drăcia dracului, da' nu era chiar așa de greu să faci versuri. Nouă ne ieșiseră o grămadă, ba mai aveam și variante. Și nici nu ne luase cine știe ce timp!

Vasilică putea să mai stea o tură: dacă voiam, și noi eram poeți. Doar că nu ne interesa.

— Băi, se îngrijoră Puiu. Cum e toată, de la început... că am uitat primul vers...

— Păi, tu l-ai zis, îi aduse aminte Nelu.

— Da, eu l-am zis, da' nu-l mai țin minte...

Aproape intrasem în panică: pierdusem creația.

Pînă la urmă, Ovidiu, care nu participase la concurs, a rostit-o cap-coadă.

O, țara mea cu mufa vineție,

Eu te ador ca un milog,

Din vremuri de război și vitejie,

Iar ultimul vers a fost declarat câștigător cel compus de Claudiu:

Am luat-o-n coaie și am rămas olog.

Uraaa! Eram poeți!

Compuneam poezii ca pe nimic, țac-pac. Să ne pupe-n cur Vasilică. Îl băteam măr la creație cît ai zice pește.

Zoli s-a dus la el, șontîc-șontîc, și a scris-o frumos pe hîrtie, apoi tot el i-a dat și titlul. A intitulat-o – iar noi am fost de acord –, „Țara mea”.

Era o poezie numai bună de strigat după Ion Ceaușescu, însă îți trebuia ceva curaj ca s-o faci.

Ion Ceaușescu se număra printre dușmanii noștri declarați.

Ăștia de la Zet, în frunte cu Iancu, ne călcau frecvent teritoriul, apărați de diverși tîlhari, mai mari decît noi.

Unul din ei, o namilă încruntată și plină de tatuaje, era Ion Ceaușescu.

Toți borfașii din cartier aveau diverse porecle: Țache sau Țăcănel, Tuță Boxerul, Gelu Boancă, Cioclea și așa mai departe, numai lui Ion Ceaușescu i se spunea pe numele complet: Ion Ceaușescu.

Tipu' stătuse la scoala de corecție, făcuse și vreo doi ani de pușcărie și umbla mereu, fie iarnă, fie vară, cu o umbrelă. În toiul zilelor cele mai toride, noaptea târziu, dimineața – nu-l vedeai fără umbrelă și ne spusese careva de ce: umbrela putea fi folosită ca o armă.

Cu vârful împungi, iar cu mânerul tragi, explica Ion Ceaușescu. Plus că poți lovi direct cu ea. Iar Miliția n-are ce să-ți spună: e o umbrelă, domnule, zici. E umbrela mea. Dacă plouă? Nu vreau să mă ud. Nu-mi place să mă ud, explica, șiret, Ion Ceaușescu.

Era o umbrelă bătrânească, solidă, lungă și grea ca o bătă.

Dacă încercai s-o desfaci, nici n-ai fi avut cum: mecanismul se stricase și avea o groază de spițe rupte, în urma diverselor cafteli.

Nu pleca nicăieri Ion Ceaușescu fără umbrela aia.

Copiii țipau după el când îl vedeau beat, umblînd pe mai multe cărări: *Ceaușescu P.C.R.!*, *Ceaușescu P.C.R.!*, *Ceaușescu P.C.R.!*, iar tipu' încerca să-i prindă, însă după cîțiva pași împleticiți, pica în bot. Strigam după el Ceaușescu P.C.R.! ori când era foarte beat, ori când ne asiguram că între noi e o distanță confortabilă și n-ar fi reușit să ne-ajungă nici dacă lua taxiul.

Milițienii îl opreau des pe Ion Ceaușescu, fie că se îmbăta și făcea scandal, fie că se bătea cu unii, fie că-l vedeau noaptea umblînd ca strigoii cu umbrela aceea sinistră după el și la somația: Buletinul!, de fiecare dată Ion Ceaușescu trăia adevărate orgasme.

Băga mîna ușurel în buzunarul de la spate al pantalonilor și scotea grijuliu actul, depunîndu-l ca pe-o floare în palmele organelor. Milițienii deschideau buletinul și ăia care nu-l cunoșteau, înțepeneau: Ceaușescu... Ion... silabiseau ei cu voci deodată tremurînde și imediat atacau: nu vă supărați..., ori

fiți amabil..., ori dacă nu vă deranjează întrebarea (deveneau foarte politicoși milițienii când îi citeau buletinul lui Ion Ceaușescu):... aveți vreo legătură cuuu...?, iar aici ridicau ochii în sus, făceau un semn cu mîna în spate, ori lua un aer solemn.

Puțini îndrăzneau să spună direct: cu... Tovarășul...? sau cu... Familia?... Cei mai mulți doar sugerau întrebarea prin fluturări elocvente de sprîncene ori dregeri ale glasului, ca și cum s-ar fi înecat sau le-au fi rămas ceva în gît.

Iar Ion Ceaușescu, șmecher, că de prost nu era prost, răspundea tot cu o întrebare: are vreo importanță? A, nu, ziceau milițienii, vai, dar se poate?, întrebam și noi așa...

Atunci Ion Ceaușescu își lua un aer demn și zicea apăsător: dacă am greșit, procedați după cum vă dictează conștiința și legile țării!

Aici, toți milițienii care nu-l cunoșteau încă, îi înapoiau grăbiți buletinul, îl îndemnau ca data viitoare să fie mai atent și dispăreau, topindu-se aidoma unor fantome albastre în ceață.

Unul singur, povestea Ion Ceaușescu, a fost cel mai *pizdos*.

A luat buletinul, s-a uitat la el fără să clipească des, apoi a întrebat răgușit, pe un ton jos: ai vreo legătură cu...? Nici el nu a dus pînă la capăt întrebarea, dar ceva din intonație, privirea fixă, plus faptul că i s-a adresat la „pertu” l-au făcut pe Ion Ceaușescu să devină atent.

A răspuns sincer: nu, iar milițianul i-a mărturisit: dacă spuneai da, te băteam pînă te căcai pe tine, fiindcă știam că minți. Așa, ai scăpat. Marș acasă și să nu te mai prind data viitoare, că te bat, să moară mama, dublu...

Cariera de bătauș a lui Ion Ceaușescu a debutat timpuriu, din clasa întâi, cînd, la școală, auzind cum îl cheamă, copiii au început să strige pițigăiat, în cor, cu glasuri subțirele, bătînd totodată din palme: *Ceaușescu P.C.R.!*, *Ceaușescu P.C.R.!*, *Ceaușescu P.C.R.!*, și băiatul a caftit vreo cîțiva încă din prima zi.

Părinții au venit cu odraslele zgîriate de mînă la ușa lui Ceaușescu Gheorghe, seniorul, plîngîndu-se.

De ce, bă?, l-a întrebat scurt tatăl. Pentru că, a spus fiul. Ei, atunci i-ai bătut cu folos, a zis tatăl. Așa să faci totdeauna dacă se mai întîmplă. Și Ion Ceaușescu i-a ascultat sfatul.

Lui voiam noi să-i dedicăm poezia colectivă intitulată „Țara mea”, dar nu eram siguri că va aprecia intenția și nici frumusețea artistică a versurilor.

Trebuia să organizăm recitarea, să fim mai mulți, destul de împrăștiati, unul să strige un vers, altul un vers, apoi s-o ștergem, în direcții diferite, cu riscuri apreciabile... așa c-am lăsat-o baltă.

Părea cam greu de pus la punct toată chestia, iar Lulu, coordonatorul nostru șef, lipsea din motive obiective, fiind rănit, și zăcea pe un pat de spital.

Lulu, după cum vă spuneam, n-a participat la cea de-a doua întîmplare a săptămînii.

Nici unul dintre noi n-a luat parte, din fericire, fiindcă de data asta sigur o mierleam.

Evenimentul s-a petrecut pe la cinci după-amiaza, în singura zi din lună cînd a plouat.

Nu prea mult, dar orișicît.

Ploua puțin, stătea, apărea soarele. Iarăși ploua puțin, iarăși stătea, iarăși apărea soarele.

De pe la orele prînzului, soarele n-a mai apărut, iar ploaia n-a stat.

În sfîrșit!

După atîtea zile aproape ucigașe, ploua.

Ce nu ne convenea nouă era că ploua sîmbăta cînd, indiferenți la soare ori la arșiță, trăgeam cele mai tari meciuri din parcare.

Pe motiv de accident aviatic, mulți dintre noi umblau în bandaje, Lulu lipsea, frații Matran n-ar fi ieșit cu mingea... da' ceva-ceva tot reușeam noi să fi făcut.

În fine.

Deci, ploua. Deci, stăteam în casă. Deci, ne plictiseam.

Bărbații, prin balcoane, doar în maiou și pantaloni scurți, fumau, bucurându-se de aerul răcorit. Alții jucau table. Alții dormeau. Femeile făceau ce fac femeile.

Deodată s-a auzit o bubuitură năprasnică.

Cei care fumau, au scăpat țigara din mână. Cei care jucau table au tresărit, răsturnând piesele. Cei care dormeau s-au trezit speriați. Femeile s-au oprit din treburile lor și, de surpriză, au uitat că trebuie să țipe. Noi, participanții la accident, am avut un groaznic sentiment de „dēja-vu”.

Iar?, ne întrebam. Se întâmplă iar? Ce mama dracului, piloții ăștia n-au și ei un alt loc unde să se prăbușească? Numai aici, mereu? Li s-a pus *pata* pe blocul nostru?

Dar explozia parcă nu venise din cer, ci de dedesubt.

Am avut cu toții senzația că sîntem călare și că animalul vrea să ne arunce din șa.

Blocul a săltat din temelii pentru o secundă, apoi a revenit la normal și ne-am dat seama: pericolul era sau fusese sub noi.

Imediat, unii au început să urle de spaimă și s-au auzit tropăituri pe scări.

Am rupt-o și noi la fugă crezînd că e vreun cutremur, ceva, sau că a explodat o conductă de gaze.

Aici era s-o nimerim.

Nu o conductă de gaze explodase, ci o butelie.

La subsolul imobilului. Și făcuse praf în jur. Praf și pulbere, vreau să zic.

Blocul nostru era alimentat cu gaze.

Nimeni nu avea butelie.